

Komenský píše svůj Labyrint v těžké životní situaci psance a čerstvého vdovce. V situaci, kdy sám až hmatatelně zakouší, že v tomto nestabilním a pomíjivém světě jsme cizinci a poutníci bez domova a že nic ani z dobrých Božích darů nemůže být nepohnutelným základem života, pokoje a nasycení duše a radosti. Chápe, že pevnou půdu pod nohama i jediný zdroj života je možné nalézt v Bohu, když se člověk z Jeho milosti cele odevzdá Ježíši Kristu a jej má za svůj drahocenný poklad.

Mgr. Robert Hart, kazatel a historik

Od prvopočátku byl Komenského Labyrint světa a ráj srdce považován za tištěný klenot našich emigrantů, jak svědčí i čtvrtá sloka písně našich vyhnanců, kterou poprvé uveřejnil Ján Kollár v roce 1832 v pražském Časopise Českého Musea:

*„Nevzali sme s sebou nic, po všem veta,
jen bibli Kralickou, Labyrint světa.“*

Na závěr si je nutno jen přát, aby tato publikace Poutníkovy četby měla neménší úspěch a oblibu, jako mnohá předešlá vydání tohoto Komenského veledíla.

*PhDr. František Hýbl, emeritní ředitel Muzea Komenského v Přerově,
komeniolog, pedagog a dějepisec*